

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidszorg is kwakzalverij

Op de beeldbuis: drie natuurgenezers stonden te kijk

DRIE HEREN, DIE werden aangekondigd als „natuurgenezers” hebben tijdens een televisie-uitzending van de VPRO, in de rubriek Extra, hun weetjes kunnen zeggen. Bepaald indrukwekkend was het niet. Men hoorde de Limburgse pastoor Mullenders, de lezers van het Maandblad tegen de Kwakzalverij wel bekend als voorzitter van de Ned. Werkgroep van Praktiserende Genezers, zijn kwasigeleerdheid uitkramen.

DE MAGNETISEUR IN het gezelschap bleef voorzichtig en vaag, nummer drie, een zogenaamde kruidendokter debiteerde baarljke nonsens. Alleen op de alleronwetendsten kan dit nog enige indruk hebben gemaakt. Maar juist deze alleronwetendsten hebben recht op bescherming. En het was daarom niet voldoende dat de inleider van het gesprek duidelijk van een en ander afstand nam. Hier had nog positiever en beslister kunnen worden gereageerd: **mijne heren, wat u hier verkondigt, is een groot gevaar voor de volksgezondheid.**

DAT ARTSEN EN „natuurgenezers” nu gaan praten over de erkenning van de laatsten is natuurlijk een wel wat vereenvoudigde voorstelling van zaken. Maar het is eigenlijk wel de konsekventie van de samenstelling van de niet-ambtelijke commissie, die voldoende tegenwicht ontbeert, zo vrezen wij met groten vreze.

OM DE LEZER in staat te stellen van de uitzending van Extra zich een voorstelling te maken of wel nog eens opnieuw van het gesprokene kennis te nemen laten wij hier de tekst in extenso volgen.

HET BEGON MET pastoor Mullenders, wiens optreden door zijn kerkelijke overheid bepaald niet met welgevallen wordt gevolgd.

— Neem ik ampul vier, zegt de stem van pastoor Mullenders op docerende toon. Strontium neem ik in mijn ampul. Die persoon geef ik drie-vijf, dat is mangaan in zijn hand en ik geef hem drie-tien, dat is bismuth. Drie-vijf ga ik in hem vinden, maar ik ga kijken of hij te veel strontium in zijn longen heeft.

Het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst is in Nederland terecht verboden, zegt de leider van het gesprek, Leo Kool. Toch doen beroepshalve vijfhonderd mensen verder niet anders, dat zijn de natuurgenezers, de knokendokters, kruidendokters, magnetiseurs of hoe U ze ook noemen wil. Ze hebben hun eigen organisaties, de Stichting Paranormale Geneeskunst en de Werkgroep Praktiserende Genezers. De laatste zit hier in Hilversum in een eigen gebouw. Die organisaties gaan nu, met de Nederlandse artsen, praten over de toekomstige status van die genezers.

Want de vraag is: moeten zij overtredders blijven of moeten zij in de toekomst een zekere erkenning krijgen? Het is geen nieuwe vraag en bovendien, natuurgeneeswijze of hoe u het ook noemen wil is geen nieuw onderwerp. Alleen de Universiteitsbibliotheek te Amsterdam heeft onder die naam al 500 boeken en boekjes staan, van aanhangers, bestrijders, natuurkundigen, medici, theologen... en er zijn er bij, die al eeuwen oud zijn.

Wie zijn nu die natuurgenezers in Nederland van 1965 die, door de overheid uitgenodigd, gaan meepraten? We laten drie van hen, vooraanstaande leden van de NWP aan het woord, kondigde Leo Kool aan.

De kijker maakt dan nader kennis met deze „vooraanstaande leden van de NWP”.

De magnetiseur die zendt een bepaalde soort straling uit, doceert de voorzitter van de NWP, pastoor Mullenders verder. En bij die straling, om het zeer eenvoudig te zeggen, normaliseert hij weer de zieke cel waarin dus de min-ringmagneet van

de cellen om de kern, om de kern van het middelpunt van de cellen, — die we noemen de mitochondrin — die brengt hij weer in evenwicht. Zo in die richting probeer ik het te zoeken.

Nummer twee komt aan het woord: de magnetiseur.

Kijk'es, in de volksmond kennen we allemaal het begrip „van invloed hebben op”. Er wordt gezegd: die man geeft die en die rust als hij dan in de buurt is. Niemand weet wat dat betekent en niemand weet wat dat is. Zo is het eigenlijk met magnetisme ook. Wij staan onder critiek, want niemand

vervolg op pag 2

Boete van Naessens in appèl verdubbeld

HET PARIJSE HOF van appèl heeft de straf, die in april van dit jaar was uitgesproken tegen Gaston Naessens nog verzwaard. Naessens gaf zich gelijk bekend voor bioloog uit en „behandelde” aan leukemie lijdende kinderen met een serum, dat hij Anablast noemde. Zijn geneeswijze is door medische autoriteiten als waardeloos aan de kaak gesteld.

De raadsheren van het hof waren boos wegens de afwezigheid van Naessens, die hoger beroep had aangetekend. Hij kon wegens plotselinge slechte gezondheid niet verschijnen, legde zijn advocaat uit.

Het hof bevestigde de boete van f 13.500 — de maximum-straf in Frankrijk wegens onwettige uitoefening van de geneeskunst — opgelegd door de lagere rechtbank. Bovendien beval het hof de confiscatie van de instrumenten, die Naessens gebruikte voor de produktie van zijn „serum” en betaling door Naessens van f 7.500 aan de medische vereniging van het departement Seine. Hiermee werd in feite de oorspronkelijke boete verdubbeld.

Drie natuurgenezers . . .

vervolg van pag 1

geloofd er aan, van andere dingen zijn ze het er wel mee eens, maar eigenlijk een analyse, en een descriptie hebben we daar niet van. Dat is ook niet nodig, want het magnetiseren is zo oud als de weg naar Kralingen, zou ik willen zeggen, niet?

Ik heb me dus gespecialiseerd op homoeopathische geneesmiddelen, zegt nummer drie en het komt wel eens voor dat iemand, die homoeopathische geneesmiddelen gebruikt niet snel genoeg reageert. In dit geval ga ik het dus met kruiden proberen die iets sterker zijn dan homoeopathische geneesmiddelen. Want een homoeopathische geneesmiddel, dat is met tiende, honderdste, duizendste en miljoen keer verdund. Het hangt dus af van de sterkte terwijl kruiden onverdund gegeven kunnen worden.

— *En de kennis op dat terrein, hoe komt U, hoe komt men daaraan, vraagt de heer Kool.*

— Nou je kan dus een cursus volgen in Duitsland, heb ik dus niet gedaan, ik heb het mezelf dus aangeleerd en planten gezocht vroeger en die onderzocht en door ervaring heb ik die kennis opgedaan. Aldus nummer drie, de kruidendokter.

Het woord is weer aan pastoor Mullenders: Dit is een serie ampullen — die ampullen daar zitten homoeopathische oplossingen in van de elementen, die het meest worden gebruikt. Die elementen hebben allemaal een oplossing in D 26. Daarvoor moet men de homoeopathie kennen. Kijk, die diluties worden op de homoeopathische manier gemaakt, we zullen zeggen in D 3, D 6, D 10. Maar dit is dan D 26 en hiermee kan men dus de diagnose stellen. Namelijk, het is zó. De mens is volgens mij opgebouwd uit elementen en die elementen vormen samen weer samenstellingen, systemen in de mens en nu kan het gebeuren, dat een element in de mens in te grote mate aanwezig is.

Ik heb bijvoorbeeld, vervolgt de pastoor, als ik maar een tusseniets mag zeggen, een bepaald middel, dat in Nederland veel gebruikt wordt en dat veel in opspraak is tegenwoordig, hier gecontroleerd en ook in Duitsland op de aanwezigheid van magnesium. Dat middel heeft veel te veel magnesium, en . . . arsenicum in. (Het blijkt uit het vervolg dat de spreker bedoeld heeft: arsenicum, red.). Wanneer een mens dat middel geregeld elke dag gebruikt dan neemt die mens elke dag een beetje arsenicum in en het gevolg is dat hij in verloop van tijd stilaan ver-

giftigt. En dan komen alle mogelijke dwaze symptomen naar voren, hij wordt ziek aan zijn hart of ziek in de maag of ziek in de hersens en dat is juist omdat die mens eigenlijk te veel arsenicum inneemt. En kunt U hiermede diagnosticeren, controleren, kondigt pastoor Mullenders aan, terwijl hij de wichelroede toont.

— *Hoe gebruikt U dat? vraagt de heer Kool.*

— We doen dat eenvoudig zo. We nemen de roede en wij nemen dan de arsenicum-ampul, doen die er zó in en nu gaan we daarmee langs de persoon of wel langs dat geneesmiddel. En wat gebeurt nu? Nu heeft dit dezelfde frequentie als de arsenicum in die persoon. Alleen, het energiegehalte bij die persoon is veel sterker dan bij mij. Wat doet dus hij? Om het zeer eenvoudig te zeggen: mijn ampul gooit hij terug en aan de slag, die ik voel (van de wichelroede, red.) constateer ik of het in grote mate of geringe mate aanwezig is. U ziet, hier speelt het menselijke element een grote rol in.

Het woord is dan aan nummer twee van het gezelschap, de magnetiseur: Iedere magnetiseur heeft zo zijn eigen inzichten en zijn eigen methoden. Persoonlijk is kwestie zó, dat ik het liefste een patiënt aanraak. Intussen, direct contact met de patiënt is niet altijd nodig, je krijgt dikwijls een bepaalde indruk of je hebt een bepaald gevoel over je, voordat je dus met de patiënt in aanraking bent gekomen.

Nummer 3, de „kruidendokter“: En nou hebben ze dus ontdekt, dat het lichaam werkt — dus de delen van het lichaam — via de sympatische nervus vagus. Dat zijn dus de twee hoofdzenuwen, die de reflexen aan verschillende organen afgeven.

Pastoor Mullenders: Kijk, die elementen kunnen in een bepaalde persoon, in bepaalde mate aanwezig zijn en dat verwerkt bij die mensen die stoornis in die cel tussen, wat ik gezegd heb, tussen die ringmagneet er om heen van die cellen en dus de mitochondriën midden in die cel. Welnu, om een bepaald element goed te kunnen diagnosticeren, moet ik een bepaald element in die persoon binden. Die bind ik in hem. En dan bijvoorbeeld — we nemen hier een hartinfarkt. Ik neem in mijn hand de ampul. . . .

Neem ik de laatste, zegt de heer Mullenders. Dat is een ampul, die een frequentie heeft van ongeveer 10 Herz, dat is erbium. Daar ga ik mee manipuleren en ik moet eerlijk erkennen — daarmee kan ik ontzettend veel ontdekken. En dan neem ik dus — nu krijgt u weer wat we straks gehad hebben — als tweede ampul, wat ik moet binden in hem, de arsenicum. Die geef ik die persoon in de hand en daardoor is dat element bij hem geneutraliseerd.

Maar de erbium — nog altijd is pastoor Mullenders aan het woord — waarvan wij geconstateerd hebben, dat dat een van de elementen is die hartziekten veroorzaken, die komt naar voren en ik denk: Man, dit kan bij u niet! U hebt een veel te sterke dosis erbium in uw hart zitten en dat voel ik aan de uitstraling. Kijk, ik benader die persoon op een afstand van twee meter en als ik dan een af-

De drogist met het zesde zintuig

(Ingezonden)

BLIJKENS EEN MEDEDELING in dit blad van september 1965 hebben de drogisten die lid zijn van de Alg. Ned. Drogisten Bond zich met ingang van 1 januari 1966 onderworpen aan een erecode, die beperkende bepalingen bevat voor de verkoop van geneesmiddelen aan het publiek.

Uit de inhoud van de code blijkt, dat de drogist — wil hij niet in overtreding komen — in staat zal moeten zijn:

1. te vermoeden, dat de koper van een geneesmiddel dit anders dan op verstandige wijze zal gebruiken;
2. aan de hand van eigen indrukken tot de mening te komen, dat zijn klant zelfmedicatie toepast.

De ontwerpers van de erecode hadden het zich eenvoudiger kunnen maken door de goede man te verplichten in koffiedik te kijken of zich een zesde zintuig aan te schaffen.

Niet elke zelfmedicatie is door de drogistenbond in de ban gedaan. Zij wordt eerst bedenkelijk, indien zij wordt toegepast „voor een ziekte, een symptoom of gebrek, dat buiten het toelaatbare gebied valt“. Vele artsen zullen aarzelen in hun antwoord wanneer de vraag gesteld zou worden in welke gevallen de patiënt zelf doktertje mag spelen. Maar de arme drogist mag geen aarzeling kennen! (Eèn misslag en hij staat bij de ereraad op het matje). Ik hoor hem dan ook tegen de klant zeggen: „Mijnheer, ik zie het met één oogopslag. U hebt longontsteking. Neemt U een taxi en gaat U met spoed naar de dokter. Zegt U er maar bij, dat een verder diagnostisch onderzoek niet nodig is.“ Zouden wij patiënten ons ook maar niet tot een bond met een erecode aaneen sluiten? Onze erecode behoeft slechts één bepaling te bevatten. Zij luidt: Indien Gij meent ziek te zijn zij Gij verplicht het advies van een geneesheer te vragen en dit stipt op te volgen.

G. C. M. van NIJNATTEN.

stand van anderhalve meter heb afgelegd straalt me dat uit. Als die persoon later bij mij terugkomt, dan meet ik het opnieuw uit: U bent teruggelopen tot vijftig, meneer, ik moet u feliciteren! Ja, dat klopt, pastoor, ik voel me ook stukken beter. Maar het moet terugkomen tot nul.

De magnetiseur: Hoe langer je in dit beroep bent, hoe meer ervaring je krijgt, hoe meer je de dingen gaat zien en hoe beter je de dingen gaat begrijpen en dóórzien, maar je kunt echt niet zeggen, dat je dus met intuïtie iedere diagnose maar kunt stellen, die je zou willen stellen. Het gebeurt dikwijls heel veel dat je dus op je aanvraagformulier moet af-

vervolg op pag 3

Drie natuurgenezers . . .

vervolg van pag 2

gaan en daarnaast dus je eigen mening en je eigen denkbeeld hier over vormt, die je ook dus langs intuïtieve weg moet kennen.

Nummer drie: Ik werk met een diascoop om diagnose te stellen en soms maak ik ook gebruik van een bloeddrukmeter. Als ik dus een diagnose stel via de diascoop en het lijkt, dat de patiënt een hoge bloeddruk heeft, ga ik dus de bloeddruk even meten. De diascoop werkt dus met een kijker er op, er staat dus een stereoscoopkijker op, die een stereobeeld geeft van de ogen. Je krijgt bijvoorbeeld in de ogen te zien een bepaald veld en dat oog bestaat uit radiënten. Je moet je dus voorstellen dat je een klok hebt en in die klok staat dus een, twee, drie, tot twaalf uur toe. En in dat veld van die klok, bijvoorbeeld drie zou je dus het hart aan de linkerkant van het linker oog kunnen zien. Heeft dus een patiënt hartklachten dan kijk je dus allereerst in het veld drie of dus daar een verandering plaats heeft gevonden.

Pastoor Mullenders is weer aan de beurt: Volgens mij zou het onlogisch zijn om alleen maar te denken, dat de mens alleen beïnvloed wordt uit de lucht, uit de kosmos, buiten dus de geon, de aarde zelf. Van begin af aan heb ik gedacht, dat kan niet. De mens wordt inderdaad uit de bodem ook beïnvloed en we zien het ook eenvoudig wanneer we in de natuur gaan. Daar zien we bijvoorbeeld, dat op bepaalde stukken van het land bepaalde planten niet groeien. En nu zijn we gaan nakijken en we zijn gaan controleren en we zeiden: hé, daar komt een bepaalde invloed uit die grond naar boven, die ongunstig is voor plant, mens of dier. Wanneer de mens nu aanhoudend daar op blijft, bijvoorbeeld in zijn slaap of achter zijn bureau of iemand, die veel in een bepaalde stoel ergens zit, dan wordt die man, mits hij dus dezelfde frequentie heeft als de elementen in die zogenaamde baan onder hem, dan wordt hij daar absoluut door beïnvloed. Dan heeft hij de stoorzender onder zich zitten en die zender die stoort hem en als die persoon bijvoorbeeld een zwak hart heeft of een hart dat wat geleden heeft en hij zich precies boven die aardbaan bevindt, die daar een uitstraling heeft, we zullen maar zeggen van ongeveer 10 Herz, dan wordt die persoon daardoor beïnvloed. En wanneer dus die persoon ziek is geworden en die persoon is in behandeling dan zal men heel vaak duidelijk merken, dat wanneer die persoon een andere plaats kiest voor zijn bed of voor zijn stoel of wat dan ook, dat die persoon nu ineens wel geneest. Met dezelfde geneesmiddelen, die hij voordien ook gebruikte.

De magnetiseur: Wel weet ik, als ik in deze kamer zit en een patiënt laten we zeggen aan de andere kant van deze muur zit en ik ga deze patiënt behandelen, dan kan deze patiënt er best op reageren. Maar er zijn zoveel facetten aan pijn, zoveel facetten aan een ziekte, zoveel facetten aan een psychische gesteldheid van een patiënt — weet ik dat aan deze kant van de muur? U moet niet vergeten — ik ben erg nuchter in dat opzicht en dat moet je in dit beroep eigenlijk wel zijn óók.

Weer pastoor Mullenders, die het thema aardstralen verder voor de luisterende kijkers behandelt: Wanneer men nu die banen geconstateerd heeft dan is het beste wat men doet buiten die banen gaan leven. Maar er zijn heel veel huizen — daar kan men dit eenvoudig niet. Daar lopen soms twee en daar lopen soms kruisingen van banen en nu heeft men natuurlijk geprobeerd om zich daartegen te beschermen. En hier komen we nu op het al-

termoelijkste terrein wat betreft dus de aardstralen, de afscherming, zoals we dat noemen.

Op dat gebied is er enorm veel bedrog. Men maakt alle mogelijke soorten kastjes en die waarlijk waardeloo's zijn. Ik heb hier bijvoorbeeld een toestel, dat volgens mij nog een van de beste is. Dit is gebaseerd op het zogenaamde lichtstelsel, dus op het zelfde ogenblik of in dezelfde tijd dat dus die frequentie uit de bodem naar boven komt, vangt dit kastje het op. Daar zit namelijk een antenne in; er zit in een condensator, die de frequentie verlaagzaamt, vertraagt, daar zit in wat de Duitser noemt een zurückkoppeling, een terugkoppeling, hier wordt meteen op het zelfde ogenblik die straling teruggegooid. Tot zover pastoor Mullenders.

Magnetiseur tot slot: En dan geloof ik dat het voor allemaal van belang is en ook voor het publiek, dat ze dus een bonafide genezer te zien krijgen, die op een bepaald niveau de mensen te woord kan staan en de mensen kan helpen.

Om nu alle misverstanden te voorkomen, zegt de presentator van „Extra”, de heer Kool: de Kon. Maatschappij van Wetenschappen heeft nog niet zo lang geleden een onderzoek ingesteld naar het voorkomen van aardstralen of aardbanen. Ze heeft niets, maar dan ook niets kunnen vinden. En wat de gave of de bekwaamheden van natuurgenezers betreft — de Nederlandse artsen zijn daar, op zijn zachtst gezegd, nogal verdeeld over. Maar hoe dit ook zij, een probleem is het zeker. Is het geen medisch probleem dan is het toch zeker wel een maatschappelijk probleem. Want per week gaan er zeker zo'n zestig tot tachtigduizend Nederlandse mensen bij een natuurgenezer op bezoek. Op het ogenblik is er eigenlijk nog één ding te zeggen, — dat het géén gemakkelijk gesprek zal worden in die commissie.

Kalenderactie Pro Juventute

PRO JUVENTUTE IS de jaarlijkse kalenderactie begonnen ten bate van kinderen-in-moeilijkheden. De Oranjekalender voor 1966 biedt dertien kleurenfoto's van het Koninklijk Huis, alle van recente datum, zodat ook het groepsportret gemaakt bij de verloving van Prinses Beatrix een plaatsje heeft gekregen. Dezelfde kalender is voor buitenlandse relaties met een calendarium in vier talen uitgekomen, namelijk in Engels, Frans, Duits en Spaans.

De Oranjekalender kan men bestellen bij de Kalenderactie van Pro Juventute, Postbus 7101 te Amsterdam, postgiro 51.74.00. Prijs f 3.50 plus 30 cent verzendkosten.

GRAFMONUMENT

IN SOUTHWARK CATHEDRAL in Londen is onder de vele grafmonumenten er een voor een kwakzalver uit de 17e eeuw, Lyonell Lockyer. Een lid van onze vereniging, zr. C. Alewijn uit den Haag, schreef bij haar bezoek aan de kathedraal op de Zuidelijke Theemsoever het grafschrift voor ons over. Daaruit blijkt dat Lockyers pillen in zijn dagen blijkbaar zeer beroemd waren: De schrijver van het bijzonder lovende grafschrift — zoals in die tijd gewoonte was! — verzekert over Lockyer:

His virtues & his PILLS are soe well known,

That envy can't confine them under stone,

But they'll survive his dust . . .

Hetgeen vrij vertaald wil zeggen dat zijn deugden en zijn pillen zo goed bekend waren, dat de afgunst ze niet onder de (graf)steen verborgen kan houden en dat ze zijn (Lockyers) stof zullen overleven. En wanneer ook dit vers verloren zal gaan dan nog: geen nood, zijn pil zal zijn reputatie ook veilig in toekomstige tijden zonder grafschrift bewaren!

Vol spinnewebben

IN ITALIË IS een ergerlijke oplichterij van kankerpatiënten ontdekt. Enzo Maccaferri, een „miskend genie” en zijn helper, Elio Gianni, een werkloze electricien hadden te Montecompatri (nabij Rome) in een oude schuur een soort „laboratorium” opgericht, waar zij een zogenaamd antikankermiddel fabriceerden, dat zij tegen schandelijk hoge prijzen verkochten. De zaak was zo goed in elkaar gezet, dat mensen in nood uit alle delen van Italië toestroomden om het „geneesmiddel” te bemachtigen. Toen de politie na een onderzoek van een maand een inval deed in de schuur, vond zij er tussen allerlei spinnewebben en afval een honderdtal flesjes en doosjes poeder, benevens enkele grote flessen, waarin een donkerkleurige stof te gisten stond.

De beide mannen hebben zich nu te verantwoorden voor oplichterij en zouden ook van moord kunnen beschuldigd worden.

Het „geneesmiddel” wordt intussen aan laboratoriumonderzoek onderworpen om na te gaan of het produkt geen slachtoffers maakte onder de personen die er genezing van verwachtten.

Aasgier maakte misbruik van de wanhoop van ouders

OPMARS VAN DE ONBEVOEGDEN

„KWAKZALVER DECORTE WAS vroeger een bekend geneesheer in België" zette het Handelsblad van Antwerpen boven een artikel over een gerucht makende affaire in Frankrijk, waarbij evenals in de affaire-Naessens wederom op misdadige wijze werd gespeculeerd op de wanhoop van ouders van leukemie-patiëntjes.

Louis Decorte, die thans 66 jaar is en al bijna veertig was toen hij als medicus afstudeerde aan de Leuvense universiteit, werd in 1964 door de Belgische Orde van Geneesheren van de lijst geschrapt op beschuldiging van ontoelaatbare praktijken met verdovende middelen. Decorte liet zich bij zijn „behandeling" van leukemiepatiëntjes de titel van „wonderdokter" of „de gezondene van God" aanleunen.

Decorte, die jarenlang in Zuid-Afrika als arts had gewerkt, behandelde in Frankrijk nooit aan huis, maar zocht de patiëntjes op, waarna hij gepeperde reisdeclaraties bij de ongelukkige ouders indiende. Een bewoner van het plaatsje Revin in de Ardennen las in een Parijs weekblad over de „wonderdokter". Hij had een kindje van 28 maanden, dat aan de gevreesde bloedziekte leed. Met een ambulance-auto haalde de vader de „wonderdokter" uit Parijs, maar bij zijn aankomst bleek het 28 maanden oude jongentje juist te zijn overleden. „Als ik een uur eerder was geweest had ik het nog kunnen redden", beweerde Decorte. „U bent me 700 gulden schuldig voor mijn kosten". De ouders zouden hier niet over hebben geklaagd, wanneer hun niet het gerucht had bereikt, dat zij met een oplichter van doen hadden. De departementale gezondheidsdienst werd gewaarschuwd, de politie stelde een onderzoek in en Louis Decorte vond het beter om zich uit de voeten te maken.

TERWIJL MEN IN Frankrijk Louis Decorte op een lijn stelt met Gaston Naessens, moet toch worden gezegd dat er tussen beiden een fundamenteel verschil bestaat, aldus het Handelsblad van Antwerpen.

Het „Anablast" van „kwakzalver Gaston Naessens" werd door het Parijse Gustave Roussy-instituut totaal waardeloos verklaard. Bij Decorte is de situatie echter ingewikkelder: die man weet waarover hij spreekt en hij kent de knepen van het vak.

In 1953 moesten de Belgische konijnenkwekers met lede ogen aanzien hoe de myxomatose hun nesten uitroeide. Wilden de kwekers deze uit Frankrijk overgewaaid kwaal te keer gaan, dan moesten ze de aangetaste konijnen doden en verbranden.

Dr. Decorte nam dit probleem ter harte en volgens verscheidene fokkers bij wie hij de konijnen met zijn middel behandelde, slaagde hij er niet alleen in de plaag in te dijken, maar bovendien kon hij de aangetaste konijnen genezen. De naam van de konijnenremedie: „Oidiaumycine".

Met hetzelfde middel waarmee hij in België ter bestrijding van de konijnenplaag succes had geboekt, ging Decorte in Frankrijk zijn leukemiepatiëntjes te „lijf". En niet voor een geringe prijs: sommige vaders — die nu over hun dood zoontje of dochtertje treuren — telden 10 à 20.000 Belgische francs (720—1440 gulden) neer voor enkele inspuitingen met het middelje.

Het zal voor de Franse politie niet eenvoudig zijn Louis Decorte terug te vinden. Als verwoed reiziger zal de „gezondene van God", die ongetwijfeld heeft verstaan dat de Franse bodem te warm is geworden voor hem, zich naar één of ander land hebben begeven om aldaar zijn werkzaamheden voort te zetten.

Dat de dood van de leukemiepatiëntjes direkt te wijten is aan de behandeling van Decorte is onwaarschijnlijk. Men mag niet vergeten dat de ouders die met hun kindje bij een „kwakzalver" aanliepen, reeds alle gereputeerde geneesheren hadden aangesproken en overal een negatief antwoord hadden gekregen.

Volgens latere berichten heeft Decorte zich bij de Franse justitie aangemeld.

ONDER DE TITELS „Opmars van de onbevoegden; de pressure-groep van de paranormale genezers" schreef dr. O. M. de Vaal een scherp artikel in Vrij Nederland over de commissie, die van advies zal dienen over het vraagstuk van de onbevoegden.

Het gaat niet meer om het kruidenboertje van Schiebroek of zijn trawanten, aldus dr. De Vaal, maar om de magnetiseurs — die tegenwoordig liever „paranormale genezers" willen heten. „Deze mensen hebben zich langzamerhand verenigd tot een pressure-groep, met toegewijde juridische adviseurs, met bekende politieke figuren als sympathisant of tevreden cliënt. Ze hebben de idee een belangrijke groep te zijn, met een uniek, waardevol geneeskundig potentieel, dat snel wettelijke erkenning behoeft. Ze hebben, vooruitlopend op die wet, zelf een systeem van controle op de paranormale begaafdheid ontworpen en reeds hun eigen bullen van bevoegdheid uitgeleerd. De gewenste wet hoeft de heren maar te volgen".

Dr. De Vaal gelooft niet in die paranormale begaafdheid. Hij ziet het optreden van magnetiseurs als een teruggrijpen naar het magische denken, het denken, dat alleen rekening houdt met de wens, en gericht is op de vervulling er van. Dat de leden van de adviescommissie dit allemaal doorhebben is al bij voorbaat uitgesloten, denkt de heer De Vaal. Voor het advies houdt hij in z'n hart zijn hart vast! „Want alleen al het zitting nemen in een commissie die dermate zotte vragen moet beantwoorden, is een slecht voor-teken. Die wet op de erkenning van paranormale genezers komt er wel, dat is volgens mij een bekeken zaak".

„Door het instellen van deze Adviescommissie is de klok verder teruggedraaid dan de eeuw die ons scheidt van de wet van 1865 (Wet op de Uitoefening der Geneeskunst). Nederland, opgestoten in de vaart der volken, staat in 1965 te kijk als de kleuter van West-Europa. En toch is er een Koninklijke Maatschappij ter bevordering der Geneeskunst", aldus dr. De Vaal.

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; J. E. Buiten, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7,50 voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.